

NR. 10
Iunie 2026

REVISTA GRĂDINIȚEI
„ALEXANDRINA SIMIONESCU GHICA”
TÂRGOVIȘTE

INIMĂ DE COPIL

SUSTENABILITATE ȘI PROTEJAREA MEDIULUI

COORDONATORI:

DIRECTOR PROF. RUSU DIANA MARIA

PROF. ZAMFIRESCU-DRĂGUȚ GEORGIANA

COLECTIVUL DE REDACȚIE

PROF. BELDIMAN CRISTINA

PROF. BAICU ANDREEA

PROF. CĂNUȚĂ ALEXANDRA

PROF. CRISTEA CĂTĂLINA

PROF. DINCĂ MĂDĂLINA

PROF. GEORGESCU ALEXANDRA

PROF. GHIGHEANĂ CLAUDIA

PROF. MĂNESCU ALEXANDRA

PROF. MARIN ȘTEFANIA

PROF. MATEI ALEXANDRA

PROF. MIHAI IRINA

PROF. MIHALCEA RAMONA

PROF. MORLOVEA ANGELA

PROF. NECHITA CORINA

PROF. NUȚĂ DENISA

PROF. PINȚUR DANIELA

PROF. RADU OANA

PROF. STOICA GABRIELA

PROF. TOADER VERONICA

PROF. TROFIN VERONICA

ISSN : 2065-5762

CUPRINS

POVEȘTI DESPRE SUSTENABILITATE ȘI PROTEJAREA MEDIULUI

1. PROF. BELDIMAN CRISTINA – POVESTE „AVENTURA HÂRTIEI PIERDUTE”
2. PROF. BAICU ANDREEA – POVESTE „VOCEA NATURII”
3. PROF. CĂNUȚĂ ALEXANDRA – POVESTE „REGATUL RECICLĂRII”
4. PROF. CRISTEA CĂTĂLINA – POVESTE „COPIII VIITORULUI VERDE”
5. PROF. DINCĂ MĂDĂLINA – POVESTE „SĂMÂNȚA FERMECATE”
6. PROF. GEORGESCU ALEXANDRA – POVESTE „LEGENDA PĂDURII VII”
7. PROF. GHIGHEANĂ CLAUDIA – POVESTE „CĂLĂTORIA LUI PICI-PIC”
8. PROF. MĂNESCU ALEXANDRA – POVESTE „MICA ECHIPĂ VERDE”
9. PROF. MARIN ȘTEFANIA – POVESTE „SALVATORII PĂMÂNTULUI”
10. PROF. MATEI ALEXANDRA – POVESTE „PRIETENII RECICLĂRII”
11. PROF. MIHAI IRINA – POVESTE „PĂDUREA CARE ȘOPTEA”
12. PROF. MIHALCEA RAMONA – POVESTE „CĂSUȚA DIN COPACUL VESEL”

CUPRINS

POVEȘTI DESPRE SUSTENABILITATE ȘI PROTEJAREA MEDIULUI

13. PROF. MORLOVEA ANGELA – POVESTE „ORAȘUL CARE A ÎNVĂȚAT SĂ
RESPIRE”
14. PROF. NECHITA CORINA – POVESTE „ORAȘUL FĂRĂ PLASTIC”
15. PROF. NUȚĂ DENISA – POVESTE „RESPIRĂ, PĂMÂNTULE!”
16. PROF. PINȚUR DANIELA – POVESTE „AVENTURA STROPULUI DE PLOAIE”
17. PROF. RADU OANA – POVESTE „SCRISOARE CĂTRE PLANETA NOASTRĂ”
18. PROF. RUSU DIANA-MARIA – POVESTE „AVENTURILE LUI PETRICĂ”
19. PROF. STOICA GABRIELA – POVESTE „APA CARE CERE AJUTOR”
20. PROF. TOADER VERONICA – POVESTE „PROMISIUNEA VERDE”
21. PROF. TROFIN VERONICA – POVESTE „LEO ȘI PLANETA CURATĂ”
22. PROF. ZAMFIRESCU-DRĂGUȚ GEORGIANA – POVESTE „STEJARUL
BĂTRÂN ȘI COPIII LUMINII”

DRAGI COPII, PĂRINȚI ȘI PRIETENI AI GRĂDINIȚEI,

NATURA ESTE CASA NOASTRĂ, IAR GRIJA PENTRU EA ÎNCEPE CU PAȘI MICI, ÎNCĂ DIN COPILĂRIE. FIECARE FLOARE OCROTITĂ, FIECARE HÂRTIE ARUNCATĂ LA LOCUL POTRIVIT, FIECARE PICĂTURĂ DE APĂ ECONOMISITĂ ȘI FIECARE OBIECT REUTILIZAT REPREZINTĂ UN GEST PRIN CARE PUTEM FACE LUMEA UN LOC MAI CURAT ȘI MAI FRUMOS.

ÎN GRĂDINIȚA NOASTRĂ, ÎNVĂȚĂM CĂ SUSTENABILITATEA NU ESTE DOAR UN CUVÂNT, CI UN MOD DE A AVEA GRIJĂ DE CEEA CE NE ÎNCONJOARĂ. PRIN JOC, POVEȘTI, ACTIVITĂȚI ȘI EXPERIENȚE DE ZI CU ZI, COPIII DESCOPERĂ CÂT DE IMPORTANT ESTE SĂ PROTEJĂM NATURA, SĂ IUBIM PLANTELE ȘI ANIMALELE, SĂ ECONOMISIM RESURSELE ȘI SĂ PĂSTRĂM CURĂȚENIA ÎN MEDIUL ÎN CARE TRĂIM.

REVISTA PE CARE V-O OFERIM ESTE O COLECȚIE DE POVEȘTI, IDEI ȘI MOMENTE PRIN CARE CEI MICI NE AMINTESC CĂ SCHIMBAREA ÎNCEPE DE LA FIECARE DINTRE NOI. CU IMAGINAȚIE, CURAJ ȘI MULTĂ BUCURIE, COPIII POT DEVENI ADEVĂRAȚI PRIETENI AI NATURII ȘI MICI AMBASADORI AI UNUI VIITOR MAI VERDE.

VĂ INVITĂM SĂ DESCOPERIȚI PAGINILE ACESTEI REVISTE CU INIMA DESCHISĂ ȘI SĂ NE BUCURĂM ÎMPREUNĂ DE LECȚIILE PE CARE NATURA NI LE OFERĂ ÎN FIECARE ZI.

**PENTRU O LUME MAI CURATĂ, MAI VERDE ȘI MAI FRUMOASĂ,
SĂ ÎNVĂȚĂM ÎMPREUNĂ SĂ AVEM GRIJĂ DE EA!**

POVESTE

„AVENTURA HÂRTIEI PIERDUTE”

PROF. BELDIMAN CRISTINA

A fost odată o bucățiță de hârtie albă și colorată, numită Fili. Trăia împreună cu multe alte foi într-un caiet colorat, pe raftul unei clase de grădiniță.

Fili avea un vis - Mi-ar plăcea să devin un desen frumos sau o poveste minunată!

Într-o zi, vântul a luat-o și a purtat-o departe de casa ei.

Fili a căzut pe iarbă și era tristă. Nu știa unde se află.

-Vai de mine! S-a speriat Fili. M-am pierdut! Oare ce se va întâmpla cu mine? Atunci a venit Vântul cel prietenos și i-a spus:

-Nu fi tristă! Oamenii aruncă mereu hârtiile în natură, pădurea se murdărește. Te voi ajuta să ajungi unde trebuie!

Vântul a dus-o pe Fili până la un coș de gunoi.

"Uite, aici e casa ta acum!" a spus el.

Fili a întrebat: "De ce aici?"

Vântul i-a explicat:

"Pentru că aici hârtia se reciclează și devine ceva nou! Din hârtia veche se poate face hârtie nouă și astfel se taie mai puțini copaci!"

În coșul de reciclare, Fili a găsit mulți prieteni: ziare vechi, cutii de carton și desene rupte.

Toti erau fericiți că vor avea o viață nouă.

"Vom deveni cărți, caiete sau cutii frumoase!" au spus ei.

A doua zi, un copil a venit și a dus coșul la centrul de reciclare. Fili a fost transformată într-un caiet nou și colorat.

Acum, un alt copil desenează pe ea flori colorate și fețe zâmbitoare!

Sfârșit!

Fili a învățat că reciclarea ne ajută pe toți.

Și tu poți ajuta!

Pune hârtia la coșul de reciclare și ea va avea o viață nouă!

Un copil care iubește natura, o păstrează curată și îi învață și pe ceilalți să facă la fel!

POVESTE „VOCEA NATURII”

PROF. BAICU ANDREEA

A fost odată ca niciodată, un tânăr, pe nume Andrei, crescut la oraș, care simțea mereu o chemare ciudată către locurile sălbatice.

Într-o dimineață de vară, a decis să urmeze o potecă veche, nemarcată, care șerpuia adânc în pădurea de la poalele munților. Soarele abia răsărise, filtrându-și razele aurii printre coroanele înalte ale stejarilor seculari. Aerul era proaspăt, mirosind a rezină și a pământ umed.

Totul părea liniștit, dar Andrei simțea o prezență, o vibrație subtilă care plutea în aer, ca un murmur stins pe care încă nu îl putea înțelege.

Mergetând mai adânc, Andrei ajunge într-o poiană luminoasă, acoperită de mușchi verde și flori sălbatice. În centrul ei, așezată pe trunchiul prăbușit al unui copac uriaș, stătea o femeie în vârstă, cu părul alb ca zăpada și ochi de un albastru intens, precum cerul senin.

Era îmbrăcată în haine simple, de culoarea scoarței de copac și a frunzelor uscate. Ea nu părea surprinsă de apariția lui. Îi zâmbi blând și îi făcu semn să se apropie, ținând în mână un toiag sculptat cu simboluri ciudate, care păreau să lumineze slab în penumbră.

Femeia, care se numea Elara, îi explică lui Andrei că ea este Păstrătoarea Vocei. „Natura nu vorbește în cuvinte, Andrei, ci în vibrații și conexiuni. Dar oamenii au uitat să asculte.” Îl conduse într-un loc unde rădăcinile unui copac străvechi, uriaș, ieșeau din pământ ca niște șerpi de piatră. Îi ceru lui Andrei să-și pună mâinile pe scoarța aspră.

Elara își așază toiagul pe o rădăcină groasă și începu să cânte un imn vechi, fără cuvinte. În acel moment, pădurea din jurul lor părea să se trezească. Rădăcinile și liniile din palma lui Andrei începură să lumineze cu o energie verde-albăstruie, interconectată.

Sub atingerea Elarei, percepția lui Andrei s-a transformat radical. Nu mai vedea doar copaci și pământ. Întreaga pădure a devenit o rețea imensă, vibrantă, de energie luminoasă. A văzut cum rădăcinile tuturor plantelor erau conectate sub pământ, formând o hartă complexă de lumină albastră și aurie. Putea simți respirația frunzelor, circulația sevei și chiar emoțiile stinse ale creaturilor mici. O căprioară, o bufniță și o vulpe s-au apropiat liniștite, ochii lor reflectând aceeași lumină sacră. Andrei înțelese că nu era singur; făcea parte din această simfonie uriașă și vie.

Orele au trecut ca clipele. Când soarele a început să apună, coborând sub linia orizontului, Elara a decis că ritualul s-a încheiat. Lumina din rețeaua pădurii s-a stins treptat, lăsând loc culorilor calde de chihlimbar și violet ale amurgului. S-a apropiat de Andrei și, cu un gest solemn, i-a întins toiagul sculptat.

-„Acum ești pregătit, Andrei.

Vocea trebuie transmisă mai departe.”

Luând toiagul, Andrei a simțit cum energia pădurii rămâne în el, o prezență constantă și liniștitoare. Nu mai era doar un vizitator, devenise un protector, un nou Păstrător al Vocei Naturii.

POVESTE

„REGATUL RECICLĂRII”

PROF. CĂNUȚĂ ALEXANDRA

A fost odată, nu foarte departe de lumea noastră, un loc fermecat numit Regatul Reciclării. Era un ținut plin de flori colorate, copaci înalți și râuri limpezi. Acolo trăiau personaje vesele și harnice, care aveau o misiune foarte importantă: să păstreze natura curată.

În mijlocul regatului se afla Castelul Verde, unde locuia Zâna Eco. Ea avea patru ajutoare speciale: Domnul Albastru, Doamna Verde, Domnul Galben și Domnul Maro. Fiecare avea grijă de un anumit tip de deșeu.

Într-o dimineață însorită, în regat a sosit o fetiță pe nume Mara. Ea se plimba prin parc și, fără să-și dea seama, a aruncat o sticlă de plastic pe jos.

Dintr-o dată, a apărut Zâna Eco.

— Bun venit în Regatul Reciclării! i-a spus ea zâmbind. Aici fiecare lucru are locul lui. Vrei să înveți secretul naturii curate?

— Da! a răspuns Mara curioasă.

Zâna a condus-o spre cei patru prieteni.

Domnul Albastru i-a spus:

— Eu primesc hârtia și cartonul. Din ele se pot face caiete și cărți noi!

Doamna Verde a adăugat:

— Eu am grijă de sticlă. O sticlă reciclată poate deveni alta nouă!

Domnul Galben a zâmbit:

— La mine vin plasticul și metalul. Din ele se pot crea multe obiecte folositoare.

La urmă, Domnul Maro a explicat:

— Eu primesc resturile de fructe, legume și alte deșeuri organice. Din ele se face compost, care ajută plantele să crească sănătoase.

Mara a privit atentă și a înțeles că fiecare coș avea un rol foarte important. A ridicat sticla de pe jos și a pus-o în containerul potrivit.

Deodată, ceva minunat s-a întâmplat! Florile au înflorit și mai frumos, păsările au început să cânte, iar râul a devenit atât de limpede încât se vedeau peștișorii înotând veseli.

— Ai văzut? a spus Zâna Eco. Fiecare gest mic poate face o mare diferență.

Înainte să plece acasă, Mara a promis:

— De astăzi voi recicla mereu și îi voi învăța și pe prietenii mei cum să protejeze natura!

Din acea zi, tot mai mulți copii au început să sorteze deșeurile, iar Regatul Reciclării a devenit din ce în ce mai frumos. Oamenii au înțeles că atunci când fiecare își face partea, întreaga planetă are de câștigat.

POVESTE

„COPIII VIITORULUI VERDE”

PROF. CRISTEA CĂTĂLINA

A fost odată, într-un sat luminos, o grupă de copii veseli care iubeau natura. În fiecare dimineață, ei mergeau la grădiniță pe o alee umbrită de copaci, ascultând cântecul păsărilor și admirând florile colorate

Într-o zi, educatoarea le-a spus:

— Copii, astăzi am primit o scrisoare specială de la Mama Natură!

Toți au devenit curioși.

— Ce scrie în ea? au întrebat ei.

Educatoarea a deschis plicul și a citit:

— „Dragi copii, am nevoie de ajutorul vostru. Pădurile, apele și animalele au nevoie de prieteni care să le protejeze.

Cine dorește să devină un Copil al Viitorului Verde?”

— Noi! Noi! au răspuns copiii într-un glas.

În aceeași clipă, pe pervazul ferestrei a apărut o buburuză strălucitoare. Ea s-a prezentat:

— Eu sunt Verdețica, messengerul naturii.

Vă voi învăța cum să aveți grijă de planeta noastră.

Prima oprire a fost în pădure. Acolo, copiii au observat câteva hârtii și sticle aruncate pe jos.

— Oare copacilor le place să trăiască printre gunoaie? a întrebat Verdețica.

— Nu! au răspuns copiii.

Ei au adunat deșeurile și le-au pus în coșurile potrivite pentru reciclare. Pădurea a devenit din nou curată, iar păsările au început să cânte mai vesel.

A doua zi, Verdețica i-a dus lângă un pârau.

— Apa este foarte prețioasă, le-a spus ea. Fără apă nu ar exista nici flori, nici animale, nici oameni.

Copiii au învățat să nu lase robinetul să curgă inutil și să folosească doar atât cât au nevoie.

În altă zi, au plantat puieti de stejar și flori în curtea grădiniței.

— Fiecare copac plantat este un dar pentru viitor, le-a explicat Verdețica.

Copiii au udat cu grijă plantele și le-au urmărit cum cresc.

Timpul a trecut, iar grupa lor a devenit cunoscută în tot satul. Oamenii îi vedeau mergând cu sacose reutilizabile, stingând lumina când ieșeau dintr-o încăpere și având grijă de spațiile verzi.

Într-o seară, Mama Natură le-a apărut în vis.

— Sunt foarte mândră de voi, dragi copii. Ați înțeles că fiecare gest mic poate schimba lumea. Atunci când plantați o floare, reciclați o hârtie sau economisiți apă, ajutați planeta să fie mai sănătoasă.

Dimineața, copiii s-au trezit fericiți.

— Noi suntem Copiii Viitorului Verde! au spus ei.

Și au înțeles că viitorul nu începe mâine, ci chiar astăzi, prin faptele lor bune.

De atunci, oriunde mergeau, îi învățau și pe alții să iubească natura. Iar planeta le mulțumea prin cer senin, flori parfumate și păsări cântătoare.

POVESTE

„SĂMÂNȚA FERMECATE”

PROF. DINCĂ MĂDĂLINA

Într-o dimineată de primăvară, când razele soarelui mângâiau frunzele copacilor, o sămânță mică și aurie se legăna într-o floare de câmp. Era diferită de toate celelalte semințe. Strălucea ușor și avea o inimă mare. Toate animalele din pădure îi spuneau Sămânța Fermecată.

Într-o zi, Vântul a venit în zbor.

– Sămânță dragă, Pământul are nevoie de ajutor! În multe locuri, natura este tristă, oamenii uită să aibă grijă de ea. Tu poți aduce speranță?

Sămânța a zâmbit.

– Voi merge oriunde este nevoie de mine.

Vântul a ridicat-o ușor și a pornit într-o călătorie plină de aventuri.

Prima oprire a fost lângă un râu. Apa era murdară. Pe mal se aflau sticle din plastic, cutii și hârtii. Peștii se ascundeau printre pietre, iar rășuștele nu mai înotau fericite. Sămânța s-a întristat.

Atunci au apărut câțiva copii.

– Nu putem lăsa râul așa!, a spus Maria.

Copiii au adunat deșeurile. Au pus plasticul într-un container, hârtia în altul, iar sticla într-un alt recipient. După câteva ore, râul era din nou limpede, peștii au început să sară din apă, broaștele au cântat, păsările au revenit. Sămânța a strălucit puțin mai tare.

– Fiecare faptă bună ajută natura!

Sămânța a ajuns apoi într-un sat. Acolo a văzut un robinet care curgea fără oprire...pic, pic, pic.

– Se pierde foarte multă apă, a spus bunicul Andrei.

Copiii au închis robinetul și au început să adune apa de ploaie într-un butoi. Cu ea udau florile și grădina, iar în acest fel au învățat să folosească doar câtă apă aveau nevoie. Florile au înflorit, legumele au crescut mari și gustoase. Sămânța era din ce în ce mai luminoasă.

Mai departe, Sămânța a ajuns într-un loc unde lipseau mulți copaci. Animalele nu mai aveau umbră, iar păsările nu mai găseau loc pentru cuiburi. Când au văzut ce se întâmplă, copiii din sat au hotărât să planteze puieți. S-au pus pe treabă și au săpat gropi, au pus fiecare copăcel în pământ și l-au udat cu grijă. Au promis că vor avea grijă de el.

Au trecut anotimpurile, iar puieții au devenit copaci. Gaițele au construit cuiburi, veverițele au găsit alune, căprioarele s-au întors în pădure și se bucurau de verdele nesfârșit. Sămânța a început să lumineze ca o stea.

În drumul ei, Sămânța a întâlnit o familie. O familie frumoasă, dar un pic neatentă. În fiecare zi aruncau multe lucruri care puteau fi refolosite.

Sămânța le-a șoptit:

– Priviți cu atenție! Unele obiecte pot primi o nouă viață.

Și uite așa, copiii au transformat borcanele în ghivece, cutiile de carton au devenit căsuțe pentru jucării, dintr-un tricou vechi au făcut o sacoșă pentru cumpărături. Familia a produs mai puține deșeuri și toți erau mândri de munca lor.

Într-o seară, Sămânța a observat multe lumini aprinse în case goale. Copiii au mers din casă în casă și le-au amintit oamenilor:

- Stingeți lumina când ieșiți din cameră!
- Scoateți încărcătoarele din priză când nu le folosiți!
- Deschideți ferestrele pentru a intra lumină naturală!
- Mergeți pe jos sau cu bicicleta când aveți ocazia!

Și în acest fel, aerul a devenit mai curat, iar Sămânța strălucea acum mai puternic ca niciodată.

În cele din urmă, Sămânța a găsit un loc curat, plin de copii care iubeau natura. S-a așezat încet în pământ, iar o picătură de ploaie a udat-o, Soarele a încălzit-o și după câteva zile, a răsarit un vlăstar verde. Acesta a crescut și s-a transformat într-un copac uriaș. Acest copac făcea flori parfumate, ținea umbră animalelor și cel mai important: curăța aerul, oferea fructe și adăpost.

Toți oamenii veneau să se odihnească la umbra lui. Sămânța era fericită pentru că își îndeplinise misiunea.

Bufnița cea înțeleaptă a spus:

– Natura nu are nevoie de eroi mari. Are nevoie de milioane de oameni care fac gesturi mici în fiecare zi!

Copiii au zâmbit și au promis că vor proteja pădurile, vor economisi apa, vor colecta selectiv deșeurile, vor planta copaci, vor avea grijă de toate viețuitoarele.

Iar de atunci, oriunde apărea o floare, un copac sau un râu curat, oamenii spuneau cu bucurie: „Pe aici a trecut cândva Sămânța Fermecată.”

POVESTE

„LEGENDA PĂDURII VII”

PROF. GEORGESCU ALEXANDRA

Demult, într-un loc ascuns între dealuri verzi și izvoare limpezi, exista o pădure fermecată numită Pădurea Vie. Nu era o pădure obișnuită. Aici, copacii șopteau povești atunci când adia vântul, florile zâmbeau în lumina soarelui, iar animalele trăiau în armonie și se ajutau unele pe altele.

În mijlocul pădurii creștea un stejar bătrân și înțelept, pe nume Moș Frunză. El era cel mai vechi copac din pădure și cunoștea toate secretele naturii.

Într-o dimineață de primăvară, iepurașul Pufi a observat ceva ciudat.

— Bună dimineața, Moș Frunză! a spus el. De ce sunt frunzele tale atât de triste astăzi?

Stejarul și-a mișcat încet crengile.

— Dragul meu Pufi, pădurea și-a pierdut cântecul. De câteva zile nu mai aud râsetele izvoarelor și nici glasul păsărilor.

Pufi s-a întristat.

— Cum putem să-l găsim?

— Doar inimile bune și prietenia adevărată pot readuce cântecul pădurii, a răspuns Moș Frunză.

Iepurașul a pornit imediat la drum. Pe cărare s-a întâlnit cu veverița Rica, care aduna alune.

— Rica, vrei să mă ajuți? Pădurea și-a pierdut cântecul!

— Desigur! a răspuns veverița.

Puțin mai departe au întâlnit-o pe căprioara Luna, care bea apă dintr-un pârâu.

— Luna, vino cu noi! Trebuie să salvăm Pădurea Vie!

— Vin și eu! a spus căprioara.
Curând, celor trei li s-au
alăturat ursulețul Martin și
ariciul Țepișor.

Au mers împreună prin
pădure până au ajuns la Izvorul
Cristalin. Acolo au găsit o floare
mică și ofilită.

— De ce ești atât de tristă? a
întrebat Luna.

— Nimeni nu m-a udat de câteva
zile, a șoptit floarea.

Fără să stea pe gânduri,
Martin a adus apă cu o frunză
mare, Rica a curățat iarba din
jurul florii, iar Pufi și Țepișor au afânat pământul.

După câteva clipe, floarea și-a ridicat capul și a zâmbit.

În acel moment s-a auzit o notă muzicală delicată.

— Ați auzit? a exclamat Pufi.

— Da! a spus Rica. Parcă pădurea începe să cânte din nou!

Animalele au continuat
călătoria. Mai departe au găsit
un pui de pasăre care căzuse
din cuib.

Cu grijă și răbdare, au
lucrat împreună și l-au ajutat
să se întoarcă la familia lui.

Imediat, o nouă melodie s-
a răspândit printre copaci.

— Cântecele devine tot mai
puternic! a observat Luna

Pe măsură ce înaintau, prietenii au ajutat o mulțime de viețuitoare: au eliberat un
fluture prins într-un tufiș, au curățat o cărare acoperită de crengi și au îngrijit câteva flori
uscate.

Cu fiecare faptă bună, pădurea devenea mai luminoasă. Florile înfloreau, izvoarele susurau vesel, iar păsările începeau să cânte.

În cele din urmă, animalele s-au întors la Moș Frunză.

Bătrânul stejar îi aștepta cu ramurile larg deschise.

— Ați reușit! a spus el cu bucurie.

Dintr-odată, întreaga pădure a prins viață. Frunzele foșneau ca o orchestră, izvoarele cântau cristalin, iar păsările umpleau cerul cu triluri minunate.

— Dar unde era ascuns cântecul pădurii? a întrebat Pufi.

Moș Frunză a zâmbit.

— Cântecul nu era pierdut. El trăiește în fiecare faptă bună, în fiecare gest de ajutor și în fiecare prietenie adevărată.

Animalele s-au privit și au înțeles.

Pădurea era vie pentru că locuitorii ei aveau grijă unii de alții.

De atunci, ori de câte ori cineva asculta cu atenție în Pădurea Vie, putea auzi un cântec minunat. Era cântecul prieteniei, al bunătății și al iubirii față de natură.

Și se spune că acel cântec poate fi auzit și astăzi de copiii care iubesc pădurea și au grijă de ea.

POVESTE „CĂLĂTORIA LUI PICI-PIC”

PROF. GHIGHEANĂ CLAUDIA

A fost odată o picătură de apă foarte curioasă, pe nume Pici-Pic. Ea trăia într-un nor pufos, alături de multe alte picături. Într-o zi, vântul a început să sufle ușor, iar Pici-Pic a pornit într-o călătorie minunată spre Pământ. Era nerăbdătoare să descopere lumea și să afle de ce apa este atât de importantă.

Pici-Pic a ajuns într-un râu limpede și strălucitor. Apa era curată, iar peștișorii înotau veseli printre plantele verzi de pe mal. O broscuță cânta fericită, iar animalele veneau să bea apă rece și proaspătă.

Atunci, Pici-Pic a înțeles că apa dă viață tuturor vietăților.

Într-o zi, însă, Pici-Pic a observat ceva trist. Unii oameni aruncau gunoaie în apă și uitau să închidă robinetul atunci când nu aveau nevoie de el. Râul a început să se murdărească, iar peștișorii nu mai erau la fel de fericiți. Pici-Pic s-a întristat și și-a dorit să găsească o soluție.

Noroc că niște copii au auzit mesajul ei! Ei au strâns gunoarele de pe mal, au reciclat, au închis robinetul după folosire și au avut grijă să nu risipească apa. Încet-încet, râul a devenit din nou curat, iar toate animalele s-au bucurat de apa limpede.

Pici-Pic a zâmbit și a înțeles că fiecare dintre noi poate fi un erou al apei. Dacă protejăm râurile, lacurile și izvoarele și folosim apa cu grijă, natura va rămâne sănătoasă și frumoasă. Iar de atunci, Pici-Pic a continuat să călătorească prin lume, amintindu-le tuturor că fiecare picătură contează.

POVESTE „MICA ECHIPĂ VERDE”

PROF. MĂNESCU ALEXANDRA

Într-un orășel liniștit, unde casele aveau ferestre pline cu flori, patru prieteni buni au observat că parcul lor preferat nu mai era la fel de curat și de frumos. Așa că au decis să formeze „Mica echipă verde” și să facă ceva în această privință.

Ana, o fetiță cu păr împletit, iubea plantele.

Tudor, băiatul cu ochelari, era pasionat de reciclare.

Sara, mereu zâmbitoare, avea grijă de animale.

Iar Emi, cel mai energic dintre ei, știa să-i încurajeze pe toți.

Într-o sâmbătă dimineață, echipa s-a întâlnit în parc. Au strâns gunoaiele, au sortat deșeurile în containerele potrivite și au plantat copaci și flori.

Au pus și căsuțe pentru păsări și un bol cu apă pentru animăluțele înfometate și însetate.

După câteva săptămâni, parcul s-a transformat. Copacii erau mai verzi, florile mai vesele, iar animalele se întorceau bucuroase. Oamenii din orașel au observat schimbarea și au început să li se alăture.

Mica echipă verde a înțeles atunci că, atunci când faci bine naturii, natura îți mulțumește înapoi. Și au promis să aibă grijă de ea în fiecare zi, împreună cu toți prietenii lor.

Pentru că fiecare gest mic poate face o lume mai bună! ❤️

POVESTE „SALVATORII PĂMÂNTULUI”

PROF. MARIN ȘTEFANIA

Într-o lume plină de culori trăia Ștefania, o fetiță cu suflet bun. Ea iubea tot ce era verde: iarba, copacii și micile găze. Ștefania știa un secret important: Pământul este casa noastră și trebuie să avem mare grijă de el în fiecare zi.

MARIN ȘTEFANIA DANIELA

Într-o dimineață însorită, Ștefania a mers în parcul de lângă casă și s-a întristat. Pe iarbă erau aruncate hârtii și sticle de plastic care nu aveau ce căuta acolo. „Oare cum pot să ajut natura?” s-a întrebat ea, punându-și mânuțele în șolduri.

Deodată, o albină mică și pufoasă pe nume Buzu a zburat spre ea. Buzu părea foarte obosit. „Băââz, Ștefania! Florile nu mai pot crește frumos din cauza gunoaielor,” a bâzâit micuța albină. Ștefania i-a zâmbit și i-a promis că va face curățenie.

Prietenul ei, Luca, a văzut-o și a alergat spre ea. „Vrei să mă ajuți să salvăm Pământul?” l-a întrebat Ștefania. Luca a dat din cap bucurios. „Sigur că da! Împreună suntem o echipă de salvatori!” a strigat el entuziasmat.

Luca a început să adune hârtiile, în timp ce Buzu zbura deasupra lui, arătându-i unde se mai ascundea câte un ambalaj rătăcit. „Uite unul sub frunză!” părea să spună albinuța. Cei doi lucrau de zor pentru a face locul curat.

După ce parcul a devenit curat,
Ștefania a mers la Arin, un
copac bătrân și înțelept. Arin
avea frunzele puțin plecate,
pentru că îi era foarte sete.
„Bună ziua, Arin! Suntem aici
să te ajutăm,” a spus fetița cu
blândețe.

Ștefania a luat o stropitoare
albastră și a început să toarne
apă proaspătă la rădăcinile lui
Arin. Buzu zbura vesel prin
picăturile de apă care sclipeau
în soare. „Bea, Arinule, ca să
devii din nou puternic!” spunea
ea.

În locul unde înainte era gunoi,
Luca și Ștefania au hotărât să
planteze semințe de flori. S-au
așezat în genunchi și au pus cu
grijă bobitele în pământul
moale. „Aici vor crește cele mai
frumoase flori pentru Buzu,” a
spus Luca.

MARIN ȘTEFANIA DANIELA

Soarele apunea, iar parcul strălucea de curățenie. Ștefania și Luca erau mândri: învățasera că oricine, chiar și un copil mic, poate fi un salvator al Pământului. Cu gesturi mici și multă iubire, natura rămâne mereu frumoasă.

POVESTE

„PRIETENII RECICLĂRII”

PROF. MATEI ALEXANDRA

Era o dimineată frumoasă de primăvară. Soarele își răspândea razele calde peste oraș, iar cerul era senin și albastru. În parc, florile începuseră să înflorească, iar păsările cântau vesele printre ramurile copacilor. Ana, Vlad, Mara și Darius erau patru prieteni care iubeau foarte mult natura. În fiecare weekend se întâlneau în parc pentru a se juca, a alerga și a descoperi lucruri noi despre lumea din jurul lor.

— Ce aer curat este aici! spuse Ana inspirând adânc.

— Și ce frumos cântă păsările! adăugă Mara.

Vlad privea un fluture colorat care zbura din floare în floare, iar Darius admira lacul care strălucea în lumina soarelui.

— Natura este cel mai frumos loc din lume! spuse el zâmbind.

Niciunul dintre ei nu știa că acea zi avea să fie una specială.

În timp ce se plimbau prin parc, Ana observă ceva ciudat lângă o bancă.

— Uitați-vă acolo!

Copiii se apropiară și văzură mai multe hârtii și ambalaje aruncate printre flori.

Lângă lac pluteau sticle de plastic, iar pe alei erau doze și gunoaie.

— Cine a făcut asta? întrebă Mara.

— Parcul era atât de frumos... spuse Darius cu tristețe.

Ana ridică o sticlă de plastic de pe jos.

— Natura nu se poate curăța singură. Cineva trebuie să o ajute.

Copiii au înțeles că natura avea nevoie de ajutorul lor.

În acel moment, o adiere blândă de vânt trecu printre copaci.

Frunzele începură să foșnească și o voce caldă se auzi:

— Vă mulțumesc că vă pasă de mine...— Cine ești? întrebă Ana.

— Eu sunt Natura. Sunt în copacii care vă oferă umbră, în florile care vă bucură privirea și în păsările care vă încântă cu cântecul lor.

Copiii ascultau fascinați.

— De ce ești tristă? întrebă Darius.

— Pentru că oamenii uită uneori să aibă grijă de mine.

— Putem să te ajutăm? întrebă Vlad.

— Desigur. Fiecare faptă bună contează.

Atunci cei patru prieteni au promis că vor avea grijă de natură.

Copiii s-au așezat pe o bancă și au început să facă un plan.

— Putem curăța parcul! spuse Ana.

— Putem planta copaci! adăugă Mara.

— Putem recicla! spuse Vlad

— Și îi putem învăța și pe ceilalți! completă Darius

Au scris toate ideile într-un caiet pe care l-au numit „Misiunea Prietenilor Naturii”, iar din acel moment, cei patru prieteni au devenit oficial Prietenii Naturii.

În weekend, copiii au organizat o mare acțiune de ecologizare. Au venit cu mănuși, saci și multă energie. Au strâns sticle, hârtii și ambalaje. Au separat deșeurile pentru reciclare și au curățat aleile și spațiile verzi. Parcul începea să arate din ce în ce mai frumos. Oamenii care treceau pe acolo îi felicitau.

— Bravo, copii!

Văzând cât de implicați sunt copiii, și alți oameni au început să participe.

Părinții, profesorii și vecinii au plantat flori, au reciclat și au păstrat curățenia.

Prietenii Naturii au organizat o mică întâlnire în parc și le-au explicat tuturor cât de important este să protejăm mediul.

Toți au aplaudat și au promis că vor avea grijă de natură.

După curățenie, copiii au plantat copăcei și flori, au săpat gropi, au așezat cu grijă răsadurile și le-au udat.

— Acești copaci vor crește mari și vor oferi aer curat, spuse Mara.

Au realizat și afișe cu mesaje: „Protejează natura!”, „Fiecare copac contează!”, „Împreună pentru un viitor verde!”

Parcul devenea mai viu și mai frumos.

După câteva săptămâni, parcul era complet schimbat, florile înfloreau peste tot, copăceii plantați începeau să crească, lacul era curat, iar păsările reveniseră în număr mare.

Comunitatea a organizat o sărbătoare pentru a le mulțumi copiilor. Ana, Vlad, Mara și Darius au primit o diplomă de onoare pentru grija lor față de natură.

Dar cel mai important premiu era altul: Știau că au făcut lumea un loc mai bun.

POVESTE

„PĂDUREA CARE ȘOPTEA”

PROF. MIHAI IRINA

A fost odată ca niciodată o pădure mare și verde, numită „Pădurea care Șoptea”. Acolo, copacii aveau ochișori blânzi, iar frunzele lor cântau atunci când vântul le atingea: „Fâș-fâș, fâș-fâș!”.

În această pădure locuia Căprioara Riri, o fetiță-căprioară cu piciorușe subțiri și ochi mari, negri. Riri iubea foarte mult florile. În fiecare dimineață, ea mergea să miroasă floricelele albastre și galbene din luminiș.

Floricica cea tristă

Într-o zi, în timp ce alerga veselă, Riri a văzut o floare mică și galbenă care își lăsase capul în jos, tare amărâtă. Când s-a apropiat, Riri a înțeles de ce: cineva rupsesse câteva frunze din jurul ei, iar pe pământ era aruncată o cutie goală de suc.

Deodată, crengile copacilor au început să se miște încet și să scoată un sunet supărat:

- „Șșș-șșș... nu rupeți, nu călcați! Pe prietenii mei mici îi întristați!”

Riri a privit floricica și i s-a făcut milă de ea.

- Oare cum pot să te ajut, mică floricică? a întrebat Riri cu botișorul ei moale.

Să fim buni cu natura

Riri știa că florile sunt vii și că ele ne înfrumusețează lumea. Așa că a decis să fie foarte atentă și grijulie: cu mare grijă, Riri a luat cutia de suc cu gurița și a dus-o la coșul de gunoi de la marginea pădurii. S-a întors și a mers cu mare atenție, pășind doar pe potecă, ca să nu calce alte plante. I-a suflat puțin aer cald floricicii, mângâind-o cu respirația ei blândă.

În acel moment, un strop de rouă a căzut pe floare, iar ea și-a ridicat capul spre soare, redevenind veselă.

Pădurea întreagă a început să șoptească un cântec dulce și liniștitor:

- „Fâș-fâș, șșș-șșș... Riri e un copil bun! Natura o iubește acum!”

PĂDUREA CARE ȘOPTEA

1. Riri descoperă o florică tristă.

2. Riri curăță locul cu drag.

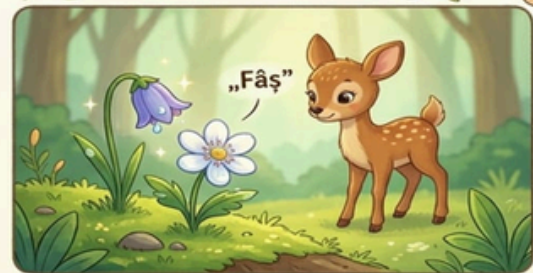

3. Natura îi mulțumește lui Riri.

Riri a învățat că florile nu trebuie rupte, ci doar privite și mirosite, pentru ca toată lumea să se poată bucura de ele.

1. PĂDUREA CARE ȘOPTEA

2. ÎNFRUMUȘĂM LUMEA

3. PROTEJĂM PĂDUREA

POVESTE

„CĂSUȚA DIN COPACUL VESEL”

PROF. MIHALCEA RAMONA

A fost odată ca niciodată, la marginea unei păduri luminoase, un copac uriaș și bătrân. Toate animalele îl numeau Copacul Vesel, pentru că frunzele lui foșneau ca și cum ar fi râs în hohote ori de câte ori adia vântul.

În cel mai înalt ram al acestui copac se afla o căsuță magică. Avea acoperișul din coji de alune, pereții din crenguțe împletite și ferestrele rotunde, făcute din bucăți de gheață care nu se topeau niciodată.

În căsuță locuiau trei prieteni buni: Rița, o veveriță cu coada ca un pământuf roșcat, Puf, un iepuraș fricos dar tare curios, și Cip, un pițigoi mic și vorbăreț. Ei împărțeau totul și iubeau la nebunie căsuța lor din Copacul Vesel.

Într-o dimineață de primăvară, când soarele abia își întindea razele aurii peste pădure, cei trei prieteni au auzit un suspin prelung. Of... of... of... se auzea de undeva de jos.

Rița a scos boticul pe fereastră, Puf și-a ciulit urechile lungi, iar Cip a zburat repede pe creanga cea mai de jos. La rădăcina Copacului Vesel stătea un arici mic și zburlit. Plângea cu lacrimi mari, care îi udau acele de pe burtică.

— De ce plângi, micuțule? l-a întrebat Rița, coborând în fugă pe trunchiul copacului.

— M-am rătăcit de mămica mea, a suspinat ariciul, ștergându-și lăbuțele. Și vine furtuna, iar mie îmi este foarte frică de tunete!

Puf, iepurașul, a tremurat și el puțin când a auzit de furtună, dar s-a îmbărbătat repede. Știa că în căsuța din Copacul Vesel toată lumea era în siguranță.

— Nu-ți face griji! a spus Puf cu glas cald. Haide sus, în căsuța noastră! Acolo e cald și bine.

Dar cum să urce un arici plin de ace într-un copac atât de înalt? Aricii nu știu să se cațere ca veverițele și nici nu au aripi ca păsările. Prietenii s-au gândit și s-au tot gândit.

— Am o idee! a strigat Cip, pițigoiul.

Puf, iepurașul, a tremurat și el puțin când a auzit de furtună, dar s-a îmbărbătat repede. Știa că în căsuța din Copacul Vesel toată lumea era în siguranță.

— Nu-ți face griji! a spus Puf cu glas cald. Haide sus, în căsuța noastră! Acolo e cald și bine.

Dar cum să urce un arici plin de ace într-un copac atât de înalt? Aricii nu știu să se cațere ca veverițele și nici nu au aripi ca păsările. Prietenii s-au gândit și s-au tot gândit.

— Am o idee! a strigat Cip, pițigoiul.

A zburat repede în căsuță și a adus un coșuleț împletit din tulpini de mure, legat cu o sfoară lungă din iederă. Au coborât coșulețul până la pământ, iar ariciul s-a cuibărit în el ca într-un leagăn. Cu puțin efort, Rița și Puf au tras sfoara, ridicând coșul până la ușa căsuței.

Abia au intrat toți în casă, că afară cerul s-a întunecat și a început să plouă cu găleata. Tunetele făceau BUM-BUM!, iar fulgerele luminau cerul. Ariciul s-a strâns ghem, tremurând de frică.

Atunci, Copacul Vesel a început să își miște crengile ușor, de parcă îi legăna. Frunzele lui au început să cânte un cântec de leagăn fâșâit, acoperind zgomotul furtunii.

Rița a scos din cămară ceai cald de mușetel și fursecuri cu alune. Puf i-a oferit ariciului cea mai moale pernă din puf de păpădie, iar Cip a început să cânte cel mai vesel cântecel pe care îl știa. În scurt timp, ariciul a uitat de furtună. A început să zâmbească, iar burtica a încetat să-i mai tremure. Căsuța din copac era plină de lumină, jocuri și râsete.

Spre seară, furtuna s-a oprit, iar un curcubeu uriaș a apărut pe cer. De jos, din pădure, s-a auzit o voce strigând cu îngrijorare:

- Ghemuleț! Unde ești, Ghemuleț?
- E mămica mea! a strigat ariciul bucuros.

Prietenii l-au coborât cu grijă pe Ghemuleț în coșulețul de iederă. Când a ajuns jos, mămica arici l-a strâns puternic în brațe și a privit în sus, spre căsuță, mulțumindu-le animalelor cu lacrimi de fericire în ochi.

Din acea zi, Ghemuleț a devenit cel mai bun prieten al celor trei. Ori de câte ori era soare, el venea la rădăcina Copacului Vesel, iar Rița, Puf și Cip coborau să se joace de-a v-ați ascunselea prin iarbă.

Căsuța din copac rămăsese la fel de primitoare, un loc unde orice animăluț la nevoie găsea o cană de ceai cald, cuvinte frumoase și o îmbrățișare prietenoasă.

POVESTE

„ORAȘUL CARE A ÎNVĂȚAT SĂ RESPIRE”

PROF. MORLOVEA ANGELA

A fost odată ca niciodată, într-un colț de lume nu foarte îndepărtat, un oraș care se numea Fumăria. Numele lui nu fusese mereu acesta, dar de la o vreme, orașul devenise tare, tare obosit.

Dacă priveai de sus, nu vedeai case colorate sau parcuri pline de floare, ci un nor uriaș și leneș, de culoare gri, care plutea peste tot. Acest nor se hrănea cu fumul scoas de miile de mașini care se grăbeau pe străzi, cu praf și cu fumul din hornurile fabricilor mari.

În Fumăria, diminețile nu mai miroseau a rouă și a iarbă proaspătă. Mirosul era unul înțepător, ca de sobă veche. Păsările uitaseră să mai cânte, pentru că glasul lor nu se mai auzea din cauza claxoanelor: „Bip-bip! Vruuum-vruuam!” făceau mașinile zi și noapte.

Pe străzile orașului trăia și un băiețel pe nume Radu, împreună cu cățelușul lui jucăuș, Puf. Radu iubea să se joace, dar în ultima vreme, de fiecare dată când alerga după minge, începea să tușească: „Of, Puf”, spunea băiatul, ștergându-și fruntea plină de praf. „Aerul de afară parca ne strânge de gât. Până și copacii de pe marginea drumului au frunzele triste și acoperite de o haină gri.”

Copacii din Fumăria erau într-adevăr supărați. Ei își doreau din tot sufletul să ajute orașul, pentru că știau un mare secret: copacii sunt plămânii pământului. Ei înghit aerul murdar și, printr-o magie știută doar de ei, îl transformă în aer curat, gata de respirat. Dar erau prea puțini copaci și prea mult fum. Orașul își pierduse suflul. Înghițea doar praf și scotea doar fum. Orașul uitase să mai respire.

Într-o după-amiază, Radu și Puf s-au adăpostit în singurul parc micuț din centrul orașului. Acolo trăia cel mai bătrân locuitor al orașului: Moș Stejar. Avea ramurile lungi și noduroase, iar coaja lui părea o hartă plină de povești.

Radu s-a așezat la tulpina lui și a suspinat. Atunci, o adiere ușoară a mișcat frunzele uscate ale stejarului, iar băiatul a auzit un foșnet ca o voce blândă, dar obosită:

— Radu... orașul nostru s-a îmbolnăvit. Inima lui e plină de plastic, iar plămânii lui sunt plini de fum. Dacă nu îl ajutăm să respire din nou, florile nu vor mai zâmbi niciodată.

Radu a deschis ochii mari, plini de uimire:

— Dar cum să îl ajutăm, Moș Stejare? Noi suntem doar niște copii!

— Copiii au cele mai curate inimi și cele mai istețe idei, a foșnit stejarul. Aerul curat nu se cumpără de la magazin, el se crește. Fiecare gest mic e ca o picătură de rouă. Adună-ți prietenii și învățați orașul să fie prieten cu Natura!

A doua zi, la grădiniță, Radu le-a povestit tuturor copiilor din grupa lui secretul lui Moș Stejar. Doamna educatoare i-a ascultat cu un zâmbet cald și le-a spus:

— Știți ceva, dragilor? Haideți să devenim „Doctorii Orașului”! Avem nevoie de trei reguli magice: să curățăm, să plantăm și să protejăm.

Copiii au aplaudat de bucurie. Au desenat planuri mari pe foi de hârtie, folosind creioane verzi și albastre. Erau gata de marea transformare!

În sâmbăta următoare, s-a întâmplat ceva nemaivăzut în orașul cel cenușiu. O armată de spiriduși mici – care erau de fapt copiii, părinții și bunicii lor – au ieșit pe străzi. Purtau mănuși colorate și aveau în mâini saci mari.

Mai întâi, au început marea curățenie. Au adunat sticlele de plastic care leneveau prin iarbă, pungile care se agățaseră de crengile tufișurilor și cutiile de carton abandonate.

— Uite, mami! a spus o fetiță, sortând deșeurile. Plasticul merge la coșul galben, iar hârtia la cel albastru. Le trimitem la fabrica de reciclare, unde vor deveni obiecte noi, fără să mai murdărească pământul!

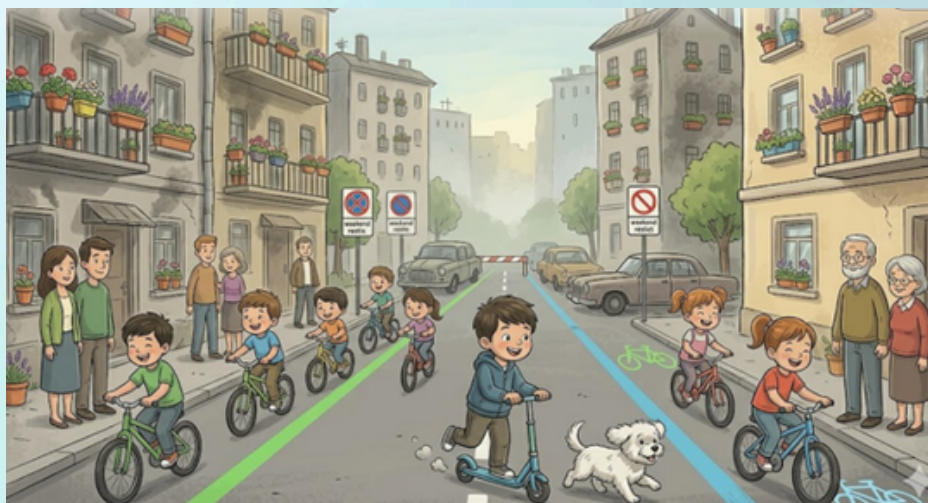
Apoi a urmat partea cea mai frumoasă: Magia Verde.

Fiecare copil a primit câte un puiet de copac sau o sămânță de floare. Cu lopeți mici, au săpat gropi în pământul însetat. Radu a plantat un tei micuț chiar lângă Moș Stejar. I-a turnat apă la rădăcină și i-a șoptit: „Să crești mare și puternic, micul meu prieten!”

Pe balcoanele caselor, oamenii au pus ghivece cu mușcate și lavandă. Chiar și primarul orașului, văzând hărnicia copiilor, a luat o decizie importantă: a oprit mașinile mari în weekend și a transformat străzile principale în piste pentru biciclete și trotinete.

În loc de „Vruuum-vruuam!”, pe străzi se auzea acum „Zdrâng-zdrâng!” de la clopoței bicicletelor și râsetele copiilor care alergau liberi. Orașul începea, încet-încet, să își schimbe hainele.

Au trecut săptămâni și luni, iar primăvara a sosit cu adevărat în oraș. Într-o dimineață, Radu s-a trezit și a simțit ceva diferit. A alergat la fereastră și a rămas cu gura căscată de uimire.

Norul cel gri și leneș dispăruse! În locul lui, cerul era de un albastru atât de curat, de parcă fusese spălat cu apă de stele. Soarele își trimitea razele aurii direct pe străzile curate, făcând trotuarele să strălucească.

Băiețelul a ieșit în curte și a tras aer adânc în piept: „Ah...!” Aerul avea gust de libertate, de flori de tei și de iarbă proaspătă. Orașul nu se mai numea Fumăria. Acum toată lumea îi spunea Verdellia – Orașul care a învățat să respire.

Păsările se întorseseră în număr mare. Rândunicile își construiau cuiburi sub streșini, iar albinele bârâiau fericite printre florile colorate de la balcoane. Puii de copaci plantați de copii crescuseră și își foșneau frunzele verzi, ca într-un dans al bucuriei, trimițând valuri de aer curat peste tot.

Moș Stejar părea mai tânăr ca niciodată. Când Radu și Puf au trecut pe lângă el, bătrânul copac a lăsat o ghindă să cadă chiar în palma băiatului și i-a șoptit în adierea vântului:

— Mulțumesc, copile. Ați salvat orașul. Ați învățat că pământul ne dă viață, iar noi trebuie să îi oferim respect.

De atunci, locuitorii din Verdellia au avut grijă ca orașul lor să rămână curat. Au învățat că sustenabilitatea nu este un cuvânt greu din cărți, ci înseamnă pur și simplu să iubești natura: să mergi pe jos, să plantezi o floare, să stingi lumina când nu o folosești și să nu arunci mizerii pe jos.

Și astfel, orașul a trăit fericit, respirând curat și adânc, până în zilele noastre.

POVESTE „ORAȘUL FĂRĂ PLASTIC”

PROF. NECHITA CORINA

1. Într-un oraș obișnuit...

Era odată un oraș frumos, dar sufocat de plastic. Pungile zburau pe străzi, sticlele goale pluteau în râu, iar oamenii nu mai știau ce să facă.

2. O fetiță cu o idee

Într-o zi, o fetiță pe nume Ana s-a săturat să vadă atâta mizerie. – Putem face ceva! a spus ea.

Și a început chiar cu ea: a refuzat punga de plastic, a folosit o sticlă reutilizabilă și a încurajat-i și pe alții.

3. Împreună suntem mai puternici

Ana a vorbit cu prietenii, cu vecinii, cu profesorii. Au organizat curățenii, au reciclat, au plantat copaci și au învățat să folosească lucruri care pot fi refolosite.

4. Schimbarea a început

Pe zi ce trecea, orașul se transforma. Magazinele au renunțat la plastic, oamenii au ales produse prietenoase cu natura, iar copiii au devenit mici ambasadori ai schimbării.

5. Orașul fără plastic

Într-o zi, orașul arăta altfel:
străzile erau curate, râul curgea limpede,
pasărelele cântau, iar oamenii zâmbeau.
Orașul lor devenise un exemplu
pentru toată lumea.

6. Povestea continuă cu tine

Ana știe că povestea nu se termină aici.
Fiecare alegere contează.
Fiecare gest mic poate schimba
lumea în care trăim.

Tu ce alegi pentru
viitorul tău?

ORAȘUL FĂRĂ PLASTIC

O POVESTE DESPRE NOI, DESPRE ALEGERI ȘI DESPRE VIITOR

POVESTE „RESPIRĂ, PĂMÂNTULE!”

PROF. NUȚĂ DENISA

A fost odată ca niciodată Pământul nostru drag. Era frumos și colorat: păduri verzi, flori parfumate, râuri limpezi și animale vesele. Dar, cu timpul, Pământul a început să fie trist. Aerul era murdar, copacii dispăreau, iar gunoaiele se adunau peste tot.

— Of... nu mai pot respira bine, a suspinat Pământul.

— Cine mă poate ajuta?

Într-o zi, câțiva copii au auzit suspinul Pământului.

— Noi te vom ajuta! au spus ei cu bucurie.

Copiii au hotărât să aibă grijă de natură în fiecare zi, prin gesturi mici, dar importante. Ei au înțeles că fiecare faptă bună poate face Pământul mai fericit.

Copiii s-au apucat imediat de treabă: au plantat copăcei mici și firavi, au strâns gunoaiele din parc, au închis apa atunci când nu aveau nevoie de ea, au stins lumina înainte să plece din cameră. Cu fiecare faptă bună, Pământul parcă respira tot mai ușor.

— Ahh... ce aer curat! a spus el zâmbind.

După câteva zile, natura a început să se schimbe. Copacii erau din nou verzi și puternici, florile au înflorit frumos, păsările cântau fericite, iar animalele alergau prin pădure.

Pământul era acum vesel și luminos.
— Mulțumesc, copii buni! Acum pot să respir din nou!

Copiii s-au prins de mâini și au făcut o promisiune:

— Vom avea grijă de tine în fiecare zi!

Pământul a zâmbit fericit și le-a spus:

— Împreună putem face lumea mai curată, mai frumoasă și mai veselă!

Și astfel, copiii și Pământul au rămas cei mai buni prieteni.

POVESTE

„AVENTURA STROPULUI DE PLOAIE”

PROF. PINȚUR DANIELA

Sus pe cer, într-un regat de nori albi și pufoși, trăia un mic strop de ploaie numit Pic-Pic.

Locuia chiar în bratele Noritei, o mamă-nor foarte grijulie. Pic-Pic era rotund, de un albastru strălucitor și plin de energie.

„Când o să pot să zbor și eu spre pământ?” întreba el tot timpul, sărind vesel prin norul cel moale ca o vată de zahăr.

Într-o zi, câțiva copii au auzit suspinul Pământului.

— Noi te vom ajuta! au spus ei cu bucurie.

Copiii au hotărât să aibă grijă de natură în fiecare zi, prin gesturi mici, dar importante. Ei au înțeles că fiecare faptă bună poate face Pământul mai fericit.

„liiii-haaaa!” a strigat Pic-Pic în timp ce se desprindea și începea să zboare prin aer. În jurul lui, mii de alți stropi cădeau ca niste diamante sclipitoare.

Vântul îi gâdila burtica, iar el făcea tumbe spectaculoase în timp ce pământul, cu pădurile sale verzi, se apropia tot mai repede. Era cel mai frumos zbor din lume!

Plosc! Pic-Pic a aterizat exact în mijlocul unei flori superbe numite Liana. Liana avea petale mari, catifelate, de un rosu aprins cu margini aurii.

„O, ce binevenit ești, micule prieten!” a spus floarea, în timp ce petalele ei se desfăceau sub mângâierea apei.

Pic-Pic se simțea ca un rege stând în fotoliul său moale și colorat.

După ce s-a odihnit puțin, PicPic a decis să exploreze mai departe. A făcut o tumbă și a alunecat pe tulpina lungă și verde a Lianeii ca pe un tobogan uriaș dintr-un parc de distracții.

„Ce viteză am!” striga el entuziasmat. Liana îl privea cu drag cum cobora grăbit spre pământul reavăn care mirosea a proaspăt.

Ajuns pe pământ, Pic-Pic s-a rostogolit până într-un pârau vesel care trecea prin apropiere. Acolo a întâlnit-o pe Bulină, un alt strop de ploaie care purta o pălărie mică făcută dintr-o bulă de aer.

„Tine-te bine, urmează pietrele lucioase!” a strigat Bulină, iar cei doi noi prieteni au început să se rotească împreună prin apa rece și limpede.

Curând, norii s-au risipit și Soarele Helio a apărut mândru pe cer. El a zâmbit larg spre lacul linistit unde Pic-Pic și Bulină ajunseseră. Helio și-a întins razele calde ca niste brate lungi și aurii, încălzind apa.

Pic-Pic a început să simtă un gădilat amuzant în vârful picioarelor și se simțea tot mai ușor.

Helio i-a trimis lui Pic-Pic o rază specială, caldă ca o îmbrățișare. „E timpul să te întorci acasă, micule călător,” a spus Soarele cu o voce blândă.

Pic-Pic a observat că nu mai este un strop greu, ci începea să se transforme în ceva magic, devenind sclipitor și aproape invizibil, gata să plutească din nou spre cer.

Sus, în înaltul cerului, Norita îl aștepta cu brațele deschise și un zâmbet imens. De îndată ce Pic-Pic a atins norul pufos, s-a transformat la loc într-un strop albastru și plin de viață.

„M-am întors, mamă Norița!” a strigat el fericit.

„Am atâtea să-ti povestesc despre floarea Liana, despre pârâu și despre călătoria mea pe razele lui Helio!”

POVESTE

„SCRISOARE CĂTRE PLANETA NOASTRĂ”

PROF. RADU OANA

Într-o zi frumoasă de primăvară, Andrei se plimba prin parc. Soarele strălucea pe cer, iar păsărelele cântau vesele. Deodată, Andrei a văzut câteva hârtii pe jos și o sticlă de plastic lângă un copac mare și bătrân.

— Vai, ce păcat! a spus el. Băiețelul a adunat hârtiile și sticla și le-a dus la coșul de reciclare.

În clipa aceea, vântul a suflat ușor. O frunză verde a plutit prin aer și s-a așezat chiar la picioarele lui.

Pe frunză era scris un mesaj:

„Dragă Andrei, vrei să-mi citești scrisoarea?”

Andrei s-a uitat curios în jur, dar nu era nimeni. A luat frunza și a început să citească.
— „Dragul meu copil, eu sunt Planeta Pământ. Îți mulțumesc că ai avut grijă de parc. Eu sunt casa oamenilor, a animalelor și a plantelor.

Îmi place când copiii aruncă gunoiul la coș, economisesc apa și iubesc natura. Atunci mă simt fericită și sănătoasă.

Fiecare faptă bună, chiar și una mică, mă ajută să rămân frumoasă și verde.”
Andrei a zâmbit.

— O să am grijă de tine în fiecare zi! a spus el.

Din acea zi, Andrei a avut grijă de natură în fiecare zi. El a strâns hârtiile de pe jos, a plantat flori colorate și i-a învățat și pe prietenii lui să păstreze parcul curat.

Planeta Pământ era foarte fericită. Copacii erau verzi, florile înfloreau, iar păsărelele cântau vesele sub cerul albastru.

Andrei a înțeles că fiecare faptă bună contează. Chiar și un copil poate face lumea mai frumoasă.

Și astfel, Andrei a devenit un mic erou al naturii! 🌱🌳♻️

POVESTE

„AVENTURILE LUI PETRICĂ”

PROF. RUSU DIANA-MARIA

A fost odată un PET mic și transparent pe nume PETrică. El locuia într-un coș de reciclare albastru și visa să devină ceva folositor pentru oameni și pentru natură.

Într-o zi, PETrică a observat că multe sticle și ambalaje din plastic erau aruncate pe jos, în parc.

— Ce păcat! a spus el. Dacă rămân aici, vor murdări natura și vor face animalele triste.

Hotărât să ajute, PETrică a pornit într-o aventură. Pe drum a întâlnit o sticlă mică, abandonată lângă un copac.

— De ce stai aici? a întrebat-o.

— Nimeni nu m-a pus în containerul pentru reciclare, a răspuns aceasta tristă.

— Vino cu mine! Locul nostru este la reciclare! a spus PETrică.

Mai departe, au găsit încă două PET-uri și o cutie de plastic. Toți au pornit împreună spre centrul de reciclare.

Pe drum, o veveriță le-a mulțumit:

— Dacă deșeurile sunt colectate corect, pădurea rămâne curată și sigură pentru noi!

Ajunși la centrul de reciclare, PETrică și prietenii lui au fost sortați, spălați și transformați în granule mici de plastic.

— Oare ce vom deveni acum? s-au întrebat ei.

După un timp, PETrică s-a transformat într-un ghiveci colorat pentru flori, iar ceilalți prieteni ai lui au devenit jucării și obiecte folosite.

PETrică era foarte fericit.

— Acum am o nouă viață și pot fi din nou de folos! a spus el.

Din acea zi, PETrică le amintea tuturor copiilor:

— Reduceți, reutilizați și reciclați! Fiecare PET pus în containerul potrivit ajută natura să rămână curată și frumoasă!

POVESTE „APA CARE CERE AJUTOR”

PROF. STOICA GABRIELA

A fost odată un pârau limpede care curgea vesel printr-un sat mic, aflat la poalele munților. Toți îi spuneau Apa Vie, pentru că era mereu curată, rece și plină de viață. Copiii veneau să se joace pe malurile lui, păsările cântau deasupra apei, iar peștișorii argintii săreau fericiți printre pietre.

Într-o dimineață însă, Apa Vie era tristă. Curgea încet și suspina ușor.

— Ce s-a întâmplat cu tine? Întrebă un iepuraș care venise să bea apă.

— Am nevoie de ajutor, șopti pâraul. Oamenii aruncă gunoaie în mine. Sticle, pungi și hârtii îmi murdăresc apa. Peștii nu mai pot respira bine, iar florile de pe mal se ofilesc.

Iepurașul s-a întristat și a fugit repede în sat să le spună copiilor.

Curând, au venit Ana, Matei și bunicul lor. Când au văzut pârâul murdar, copiii au rămas fără cuvinte.

— Nu știam că apa poate suferi, spuse Ana cu ochii mari.

Bunicul zâmbi blând.

— Apa este comoara noastră. Fără ea, nici oamenii, nici animalele, nici plantele nu pot trăi.

Copiii au hotărât imediat să ajute. Au pus mânuși, au adunat gunoaiele și au curățat malurile pârâului. Au făcut chiar și pancarte colorate pe care scria:

„Păstrează apa curată!”

„Natura este casa noastră!”

„Apa are nevoie de noi!”

Sătenii au văzut cât de harnici erau copiii și li s-au alăturat. Unii au plantat flori, alții au pus coșuri de gunoi lângă parc, iar învățătoarea le-a vorbit tuturor despre cât de important este să protejăm natura.

După câteva zile, Apa Vie a început din nou să strălucească în soare. Peștișorii au revenit, păsările au cântat mai vesel ca niciodată, iar pârlul murmura fericit:

— Vă mulțumesc! Când aveți grijă de apă, aveți grijă de întreaga lume.

Din aceea zi, copiii din sat nu au mai aruncat niciodată gunoarie în natură. Iar de fiecare dată când treceau pe lângă pârlu, Apa Vie clipocise vesel, ca și cum le-ar fi zâmbit.

POVESTE

„PROMISIUNEA VERDE”

PROF. TOADER VERONICA

Într-o dimineață frumoasă de primăvară, când razele soarelui mângâiau ferestrele grădiniței, doamna educatoare le-a propus copiilor o activitate specială.

— Astăzi vom vorbi despre natură și despre cum putem avea grijă de ea, le-a spus ea zâmbind.

Copiii au ascultat cu atenție și au început să povestească despre florile din grădină, despre păsările pe care le vedeau în parc și despre copacii care le ofereau umbră în zilele călduroase. Printre ei se afla și Matei, un băiețel curios, care a ridicat mâna.

— Doamna, eu pot să ajut natura chiar dacă sunt mic?

— Desigur, Matei! Fiecare dintre noi poate face ceva bun pentru mediul înconjurător, indiferent de vârstă, i-a răspuns educatoarea.

După discuție, copiii au ieșit în curtea grădiniței. Acolo, educatoarea le-a arătat un colț de pământ unde urmau să planteze câteva flori și un puiet de copac.

— Acest copăcel va crește împreună cu voi, iar peste ani va oferi umbră și aer curat, le-a explicat ea.

Fiecare copil a pus câte puțin pământ la rădăcina copacului. Când au terminat, educatoarea i-a întrebat:

— Ce promisiune îi facem astăzi naturii?

Copiii s-au gândit câteva clipe. Apoi au început să răspundă pe rând.

— Eu promit să nu arunc hârtii pe jos!

— Eu promit să sting lumina când nu este nevoie!

— Eu promit să ud florile din fața blocului!

Matei a privit copăcelul și a spus cu emoție:

— Eu promit să am grijă de fiecare plantă și să îi învăț și pe alții să iubească natura.

Educatoarea a fost foarte mândră de ei. Pentru ca promisiunile să nu fie uitate, a pregătit o foaie mare pe care a scris cu litere colorate „Promisiunea Verde”. Copiii și-au desenat palmele și au scris, cu ajutorul ei, câte o faptă bună pentru natură.

Zilele au trecut, iar copiii au avut grijă de copăcel. Îl udau, îi urmăreau frunzele și se bucurau de fiecare schimbare. Într-o zi, au observat că apăruseră câteva frunze noi, de un verde strălucitor.

— Uitați! Copacul nostru crește! a strigat Matei.

— Crește pentru că este îngrijit cu dragoste, a răspuns educatoarea. La fel și natura: dacă avem grijă de ea, ne răsplătește cu frumusețe și sănătate.

De atunci, „Promisiunea Verde” a devenit o tradiție a grădiniței. În fiecare an, copiii plantau flori, strângeau deșeurile din curte și învățau să respecte mediul înconjurător. Iar copăcelul plantat în acea primăvară a crescut mare și puternic, amintindu-le tuturor că și cele mai mici gesturi pot avea un efect important.

Astfel, copiii au înțeles că protejarea naturii nu înseamnă doar vorbe frumoase, ci fapte făcute zi de zi. Iar promisiunea pe care au făcut-o atunci a rămas vie în inimile lor: să păstreze lumea mai curată, mai verde și mai frumoasă pentru toți.

POVESTE

„LEO ȘI PLANETA CURATĂ”

PROF. TROFIN VERONICA

Leo era un băiețel curios și vesel, care iubea natura mai mult decât orice. În fiecare după-amiază mergea în parcul din apropierea casei sale. Îi plăcea să privească florile colorate, să asculte păsările și să admire copacii uriași care ofereau umbră în zilele călduroase.

Parcul era locul lui preferat. Acolo se simțea liniștit și fericit. Uneori își imagina că păsările îi spun povești, iar copacii îi șoptesc secrete vechi de sute de ani. Într-o zi însorită, Leo se plimba pe alea principală a parcului și se gândea cât de frumoasă este natura.

Pe când se apropia de cel mai bătrân copac din parc, Leo auzi o voce slabă.

— Leo... ajută-mă...

Băiatul se opri imediat.

Se uită în stânga, în dreapta și în spate. Nu era nimeni.

Apoi auzi din nou:

— Leo... te rog, ajută-mă...

Vocea părea să vină chiar din copacul bătrân.

Leo se apropie încet.

— Cine ești? întrebă el.

În acel moment, frunzele copacului se mișcă ușor, deși nu bătea vântul.

Dintr-o dată, în fața lui apăru o lumină albastră strălucitoare.

Din mijlocul luminii se ridică o mică planetă care plutea în aer.

Avea ochi mari și blânzi, dar părea foarte tristă.

— Eu sunt Planeta Pământ, spuse ea.

Leo rămase fără cuvinte.

Nu mai văzuse niciodată ceva atât de uimitor.

— Tu ești planeta pe care trăim?

— Da, răspunse planeta. Și am nevoie de ajutorul vostru.

Planeta își întinse mâinile luminoase și în jurul lor apărură imagini ca într-un film.

Leo văzu râuri pline de sticle și pungi.

Văzu fabrici care scoteau nori groși de fum. Văzu păduri tăiate și animale care nu mai aveau unde să locuiască. Un urs polar stătea pe o bucată mică de gheață.

O căprioară privea speriată un teren unde copacii dispăruseră.

— Toate acestea mă fac să sufăr, spuse planeta.

Ochii lui Leo se umplură de tristețe.

— Nu știam că situația este atât de gravă.

— Nu este prea târziu, spuse planeta.

— Dar eu sunt doar un copil.

— Tocmai copiii pot schimba lumea. Ei îi inspiră și pe cei mari. Leo începu să zâmbească.

Avea acum o misiune importantă. Trebuia să îi ajute pe oameni să înțeleagă cât de prețioasă este natura.

A doua zi, Leo le-a povestit colegilor săi tot ce se întâmplase.

La început, unii au crezut că este doar o poveste.

Dar când au văzut imaginile despre poluare și despre animalele aflate în pericol, au înțeles că problema este reală.

— Trebuie să facem ceva! spuse Maria.

— Putem începe chiar de azi! adăugă Andrei.

Toți copiii au fost de acord.

În weekend, copiii s-au întâlnit în parc. Au primit mânuși și saci menajeri. Au strâns hârtii, doze, sticle și ambalaje aruncate pe jos. Au sortat deșeurile în containere speciale pentru reciclare.

Pe măsură ce lucrau, parcul devenea din ce în ce mai curat. Oamenii care treceau pe acolo îi felicitau.

— Bravo, copii! Sunteți un exemplu pentru noi!

După ce au terminat curățenia, copiii au plantat copăcei.

Fiecare copil a pus cu grijă pământ în jurul rădăcinilor.

Apoi i-au udat și au promis că vor avea grijă de ei.

Au realizat și pancarte colorate:

„Iubește natura!”

„Nu arunca gunoaie!”

„Planeta este casa noastră!”

„Fiecare gest contează!”

Parcul devenea tot mai frumos.

La școală, Leo și colegii săi au pregătit o prezentare.

Au explicat cum se reciclează. Au vorbit despre economisirea apei. Au prezentat soluții pentru reducerea poluării. Toți elevii au ascultat cu interes. Chiar și profesorii au fost impresionați. În scurt timp, întreaga școală a început să participe la activități pentru protejarea mediului.

Într-o seară, Leo se plimba din nou prin parc. Deodată, apăru aceeași lumină albastră. Planeta Pământ era din nou în fața lui. Dar acum nu mai părea tristă.

Strălucea mai puternic ca niciodată.

— Mulțumesc, Leo!

— Eu nu am făcut nimic singur, răspunde băiatul.

— Tocmai acesta este secretul, spuse planeta. Când oamenii lucrează împreună, pot face lucruri minunate.

Leo și prietenii lui s-au adunat în jurul copăcelului pe care îl plantaseră. Acesta crescuse și avea deja multe frunze verzi.

Copiii au înțeles că schimbarea începe cu gesturi mici. Un copac plantat. O sticlă reciclată. O hârtie aruncată la coș. O floare îngrijită. Toate acestea pot face diferența.

POVESTE

„STEJARUL BĂTRÂN ȘI COPIII LUMINII”

PROF. ZAMFIRESCU-DRĂGUȚ GEORGIANA

La marginea unei păduri fermecate trăia un stejar uriaș, atât de bătrân încât nimeni nu-i mai știa vârsta. Trunchiul său gros purta urmele a sute de ierni și veri, iar ramurile lui adăposteau păsări, veverițe și insecte de toate felurile.

Animalele îl numeau Stejarul Bătrân și îl respectau pentru înțelepciunea sa. În fiecare dimineață, când primele raze ale soarelui atingeau frunzele pădurii, apăreau Copiii Luminii. Erau niște ființe mici și strălucitoare, asemenea unor licurici cu chipuri vesele. Ei aveau o misiune importantă: să păstreze echilibrul naturii.

Într-o zi, Stejarul Bătrân a observat ceva îngrijorător.

— Pârâul este mai mic decât anul trecut, a spus el. Florile se ofilesc prea repede, iar unele animale nu mai găsesc hrană suficientă.

Copiii Luminii au pornit să cerceteze. Au zburat peste dealuri și au descoperit cauza: într-un sat apropiat, oamenii aruncau deșeuri lângă apă, tăiau copaci fără să planteze alții și foloseau mai multe resurse decât aveau nevoie.

— Dacă lucrurile continuă așa, pădurea va suferi din ce în ce mai mult, a spus cea mai mică dintre ființe, pe nume Lira.

Stejarul Bătrân s-a gândit o vreme și apoi a spus:

— Natura și oamenii sunt parte din aceeași lume. Nu trebuie să-i certăm, ci să-i învățăm.

În noaptea următoare, Copiii Luminii au adunat semințe de stejar, ghinde, semințe de flori și de plante sălbatice. Apoi au luminat cerul cu o strălucire blândă care a atras atenția copiilor din sat.

Curioși, copiii au urmat luminile până la marginea pădurii. Acolo l-au întâlnit pe Stejarul Bătrân.

— Bine ați venit, le-a spus el. Vreți să aflați un secret?

Copiii au dat din cap.

— Fiecare copac produce aer curat. Fiecare floare hrănește insectele polenizatoare. Fiecare picătură de apă este prețioasă. Dacă protejați natura, natura vă va proteja și ea.

Copiii au ascultat cu atenție. În zilele următoare, au început să strângă gunoaiile de lângă pârau, să sorteze deșeurile pentru reciclare și să economisească apa acasă.

Au organizat chiar și o campanie de plantare. Pentru fiecare copac tăiat, au plantat doi puieți noi. Primăvara următoare, pârau curgea mai limpede, iar pădurea era mai verde ca niciodată.

Fluturii dansau printre flori, păsările cântau, iar animalele aveau din nou hrană din belșug. Stejarul Bătrân privea mulțumit.

— Vedeți? a spus el. Sustenabilitatea înseamnă să folosim ceea ce avem cu grijă, astfel încât și cei care vor veni după noi să se poată bucura de aceleași daruri ale naturii.

Copiii Luminii au zâmbit.

— Iar când oamenii și natura lucrează împreună, lumea devine mai frumoasă.

De atunci, în fiecare an, copiii din sat plantau copaci, reciclau și aveau grijă de apă și de animale. Iar în nopțile senine, printre ramurile Stejarului Bătrân, se putea vedea încă strălucirea blândă a Copiilor Luminii, veghetorii pădurii și ai viitorului.

NR. 10
Iunie 2026

GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT „ALEXANDRINA SIMIONESCU GHICA”

– TÂRGOVIȘTE,
CALEA DOMNEASCĂ, NR. 271

ISSN : 2 0 6 5 – 5 7 6 2

Web: www.gradiasg.ro

E-mail: gradinita_asg@yahoo.com

Fax: 0345102236